

Hình như là yêu

Hình như Vinh đang yêu, Vinh sẽ thổ lộ tình yêu của mình nhưng không phải lúc này, chắc chắn Vinh sẽ còn phải vượt qua nhiều khó khăn nữa, Vinh sẽ phải cố gắng hơn nếu muốn tình yêu của mình kết trái.

Vinh vừa đi vừa huýt sáo. Chiếc xe đạp cũ cà tàng chẳng thể cản trở được Vinh thể hiện tay lái lùa là của mình. Vinh lượn sang bên này đường rồi lái sang bên kia ngoằn nghèo, điêu luyện. Thoáng thấy chiếc xe máy ở đằng xa Vinh nhanh chóng trở về đúng phần đường của mình, nghiêm túc chỉnh tề. Bầu trời Hà Nội hôm nay thật đẹp, những vì sao toả sáng lấp lánh dưới những vũng nước còn đọng lại do cơn mưa rào chiều qua. Chiếc áo kẻ sọc không cài cúc của Vinh đang bay bay theo làn gió nhẹ. Vinh đang hồi tưởng lại hình ảnh một em ở lớp học Anh Văn buổi tối. Sao lại có một người xinh đến thế? Mụn ruồi đặt không đúng chỗ, hơi to xiu nhưng mà vẫn duyên. Vinh mỉm cười rồi tự nói với mình: Công cốc, cả buổi ngồi ngắm, chả được chữ nào vào đầu, đúng là chết vì cái mụn ruồi.

Những vòng xe đều đều lẩn trong hình ảnh cô bé dễ thương lớp Anh Văn đưa Vinh về tới xóm trọ. Cư dân của xóm đang tấp lập chuẩn bị bữa tối sau một ngày mà cánh Vinh vẫn nói đùa với nhau là “học tập, lao động và công tác hăng say”.

- Em ơi có nấu thì đập cái vung lại chứ để mùi nó bay lung tung thế này ai chịu được. – Vinh trêu cô bạn.

- Em với ai đấy?- Cô bạn vừa nói vừa dơ đũa lên đe dọa.

- Phải thế này cho có đùa chết thèm ha ha. Cố chịu đi, tí mà còn thừa thì các chị cho. – Giọng lạnh lạnh thêm chút đùa cợt của con bé Hương vọng ra từ bên trong.

- Ồi giờ, mồm bà nào cũng như cái miệng hang thì có thừa bao giờ. Mấy con chó nó cũng biết ý nên toàn sang phòng này đấy chứ. - Hải, bạn Vinh góp thêm chút mắm muối cho câu truyện rôm rả hơn.

Xóm trọ của Vinh tất tật có 5 phòng. Hai đứa phòng bên cạnh thì xong đã về

quê, ba ông anh đại ca của xóm đang đi thực tập, giờ còn lại phòng Vinh và phòng Hương, thế mà cũng chẳng bớt đi tí vui nhộn nào.

- Hôm nay về trễ thế này? - Hải hỏi Vinh.

- Tao đăng ký học Anh Văn. Cái trường đến dở hơi, tự nhiên phải có TOEIC mới cho tốt nghiệp. Lớp tao có em xinh lắm.

- Chết chết, ông Vinh cận nhà tôi hôm nay cũng biết ngấm gái cơ đấy. - Hải vặn to loa phát thanh như muốn cố ý để hai cô bé phòng đối diện cũng nghe thấy.

- Bên đây cũng có hai em xinh ời là xinh mà anh Vinh cận quá nhìn không ra, thật phí của trời ha ha - Giọng bên kia vọng sang.

- Vợ vẫn, thì cũng phải biết rung động trước gái xinh, giật mình trước gái phòng đối diện chứ. - Vinh vừa cười vừa nói.

- Té ra là bảo cánh này xấu. Một hàng dài còn đang chờ các chị mà chưa được xét duyệt đâu nhé, tình tượng vừa thôi. Hôm nay đầu bếp Hải cho Vinh cận nhà ta ăn món gì đấy. Rửa bát cho mấy chị rồi mấy chị cho ăn ké. - Hương tếu táo đáp lại.

- À thì gạo luộc, rau luộc và trứng luộc. Chứ em cũng không thích nhiều mỡ rồi bị phì như mấy chị đâu. - Hải nói.

- Sao không rán trứng này? - Vinh thắc mắc.

- Hết Neptune rồi ông cận ạ. Thích rán thì Tùng béo thẳng tiến.

- Để tao đi mua dầu. Đưa tiền cho tao, hôm nay đóng học phí hết rồi.

- Chịu đi, màng túi tao cũng đang bị viêm.

- Thôi đành vậy. Cũng còn dây thần kinh xấu hổ nào nữa đâu mà phải sợ.

Vinh chạy đi mua dầu ăn, cửa hàng tạp hoá của má Tùng béo nằm ngay đầu ngõ, cách xóm trọ của Vinh chừng hơn năm mươi mét. Gọi là “má Tùng béo” vì bà chủ cửa hàng có thân hình hộ pháp, bà thương cánh sinh viên như Vinh

nên hay cho nợ.

- Má, cho con nợ chai dầu ăn. - Giọng Vinh đông đặc. Vinh ngoảnh lại nhìn vì nghe có tiếng xe đạp ở đằng sau. Đó chính là cô bé dễ thương học cùng lớp Anh Văn mà cả buổi tối nay Vinh ngồi ngắm. Cô bé ấy hình như cũng nhận ra Vinh, cả hai thoáng chút bối rối. Cô chào mẹ rồi dắt xe đi thẳng vào nhà, còn Vinh thì sững người một chút, má hơi đỏ vì cái việc mua chịu còn mồm to.

- Lại nợ hả, thế bao giờ mới chịu trả cho má đây. – Bà chủ cửa hàng chậm chạp bước đi lấy chai dầu cho Vinh.

- Đầu tháng con lĩnh lương rồi còn trả ạ.

- Mà đi làm cho công ty nào rồi à?

- Lương của má con ở quê ấy ạ. – Vinh cười hề hề.

Cầm chai dầu ăn về nhà cho Hải, vỗ vào vai Hải một cái, Vinh bảo:

- Tao vừa khám phá ra một bí mật.

- Bí mật gì thế?

- Má Tùng béo có con gái.

- Ông cặn ời là ông cặn, suốt ngày ông cứ cắm đầu vào cái máy tính, mấy cuốn sách, không để ý dân tình thế thái gì cả. Không phải một mà là hai cơ, một cô đang học đại học còn một cô đang học cấp hai.

- Tao vừa gặp cô lớn, mà cô này lại chính là cái em dễ thương ở lớp Anh Văn tao bảo ấy.

- Con gái má Tùng béo là cái em dễ thương đấy á? - Thằng Hải mặt hơi ngạc nhiên rồi nó cười ngật nghẻo, tí nữa thì nó đập cả trứng ra ngoài.

- Sao mà cười mà?

- Tao đi đập đầu vào gối tự tử đây. Mụn ruồi to tổ bố án ngữ ngay trước

miệng mà mày cũng bảo xinh với dễ thương là sao? Gu thẩm mỹ đúng là kém nhất quả đất. Lần sau có ngắm gái thì bỏ cái kính ra, không có kính lại như mù dờ, đến là tội nghiệp. Thôi nếu có ngắm thì gọi tao ngắm cùng với ha ha.

Vinh tỏ ra hững hờ vì đánh giá của Hải về cô bạn mà Vinh cho là dễ thương. Mỗi người có một cách nhìn khác nhau, không biết mọi người thấy thế nào nhưng riêng Vinh thì như bị hớp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vinh đã phải lau cặp kính cận dày cộp của mình mấy lần để có thể nhìn người ấy được rõ hơn. Vinh thấy có cảm tình với cô bé ấy. Với Vinh việc học hành hẳn luôn là nhiệm vụ quan trọng số một. Lịch trình hàng ngày của Vinh là từ trường về nhà, không thì thư viện, không thì ngồi lì bên máy tính, lần đầu Vinh thấy mình có chút rung động.

Lớp Anh Văn của Vinh học vào các tối hai, tư, sáu trong tuần. Vinh cuống cuống lao ra khỏi lớp, phi nhanh chiếc xe đạp cà tàng cho khỏi muộn giờ học. Đến nơi lớp đã chật kín, còn một chỗ trống duy nhất ở góc dành cho Vinh cũng là chỗ mà cái người dễ thương của Vinh đang ngồi. Biết phải làm sao bây giờ, không học thì tốn tiền mà ngồi chỗ đó thì lại hơi ngại ngại, mà sao lại ngại nhể? Đúng là ngốc.

- Cho ngồi trong được không? - Giọng Vinh cộc lốc, tại Vinh cũng không biết phải xưng hô thế nào. Ở xóm trọ cứ anh em ngọt xớt với mấy cô bé kia được nhưng giờ lại cứ thấy sao sao.

Người dễ thương của Vinh không nói gì, đứng lên nhường chỗ cho Vinh vào.

Vinh mở vở ra chép bài. Không biết là cố tình hay vô ý nhưng những chiếc bút Vinh mang theo đều hết mực. Lại một lần nữa Vinh vượt qua sự ngại ngùng của anh sinh viên năm 4 ít khi nói chuyện với con gái trừ mấy em trong xóm trọ. Vinh lấy bút đập nhẹ vào cánh tay của người dễ thương. Cô quay sang nhìn Vinh.

- Cho mượn cái bút? – Vinh cười gượng gạo.

Đúng là con gái, cả một hộp bút đủ thứ màu: xanh, đỏ, tím, vàng. Người dễ thương đưa cho Vinh hẳn hai cái bút, một màu xanh, một màu đen, rồi lại cúi đầu xuống chép bài và cũng không nói với Vinh câu gì. Vinh tỏ vẻ chăm chú

lặng nghe và nghi chép, những trang giấy đầy ắp chữ nhưng Vinh chẳng thể tập trung, thỉnh thoảng Vinh quay sang liếc trộm một cái rất nhanh, rồi lại trở nguyên về tư thế nghiêm chỉnh. Cái người dễ thương ấy không hề quan tâm hay để ý tới sự có mặt của Vinh, cứ im lặng không nói gì. Tan giờ học, Vinh tưởng sẽ có cơ hội đi cùng đường với cô bé nhưng lại thấy cô đi đường khác. Vinh một mình đạp chiếc xe đạp về xóm trọ yêu thương, thỉnh thoảng hàng cây vẫn được chứng kiến những cú đổ người đánh võng đầy nghệ thuật của Vinh. Vinh vẫn vừa đi vừa huýt sáo vừa hồi tưởng lại khung cảnh lớp học Anh Văn. Vinh thấy mình hơi nhát gái so với Hải cùng phòng. Phải mạnh mẽ lên chút mới được, chả nhẽ cứ là Vinh cận nhát gái thế này mãi hay sao.

Vinh vừa nhận tiền mẹ gửi từ quê lên. Vinh đem đi đóng tiền nhà trọ và trả nợ má Tùng béo.

- Má, tính số cho con.- Vẫn cái giọng to y như lúc mua chịu. Vinh cũng không thấy ngại khi biết con gái bà chủ là cái người dễ thương Vinh có cảm tình. Hôm qua cũng được thằng Hải truyền cho tí kinh nghiệm nên hôm nay Vinh mạnh mẽ hơn hẳn.

- Thảo ơi ra tính hộ mẹ cái con. Tao dạo này cứ hay nhầm lẫn.

- Ơ ... - Vinh hơi bối rối.

Người dễ thương của Vinh tên là Thảo. Cô chạy ra tính số tỉnh bơ và tỏ ra như không biết Vinh là ai.

- 255 nghìn nhé.

- Sao lại 255 nghìn, 250 nghìn chứ. – Vinh thắc mắc.

- 5 nghìn tiền hai chiếc bút.

- Hai chiếc bút sắp hết mực mà 5 nghìn á, không trả.

- Bút mới nguyên mà bảo hết mực, có trả không thì bảo. - Giọng Thảo có vẻ cứng rắn cộng thêm chút thách thức. Vinh có cảm nhận là Thảo hơi đánh đả chứ không hiền lành giống như cái vẻ bề ngoài ít nói kia.

Mẹ Thảo chạy ra vì thấy hai bên đang kì kèo với nhau gì đó.

- Thế tất cả là bao nhiêu?
- Có 250 nghìn thôi má ơi, con gái má cứ bắt con trả 255 nghìn.
- Để má xem nào, ờ có 250 nghìn thôi mà, sao lại tính nhầm cho anh thế hở con?
- Mẹ chẳng hiểu gì! - Thảo giận dỗi bước vào trong.
- Tính nó vậy ấy mà, có gì cứ ra mua, không có tiền thì má cho chịu.
- Thì con toàn mua ở hàng má chứ đâu. Chào bé anh về nhé. – Vinh cười hề hề nói mà quên mất sự ngại ngùng.

Vinh vẫn ngồi góc lớp, cạnh chỗ của Thảo. Tuy không nói gì với nhau nhưng Vinh cảm thấy Thảo thân thiện hơn, ít ra là Thảo không phải ứng gì sau lần đòi tiền bút mực. Mấy hôm Vinh bận không tới học được Thảo đều đưa vở cho Vinh về nhà mượn chép. Vinh tất nhiên có cảm tình với Thảo, đặc biệt là cái mụn ruồi. Người ta bảo con trai chỉ biết yêu cục bộ chứ không biết yêu toàn bộ, vác nguyên mấy cô sư tử về làm vợ bởi đắm đuối cái răng kình hoặc cái mụn ruồi. Vinh không rõ là mình có đang yêu hay không, Vinh cũng đã yêu ai bao giờ đâu. Còn Thảo, người dễ thương của Vinh có cảm tình gì với Vinh không? Chắc Thảo không để ý tới anh chàng sinh viên quê mùa như Vinh đâu. Vinh sẽ chỉ giữ cái thích thích ấy trong lòng thôi, vẫn phải tập trung học đã, ra trường tới nơi rồi.

Hôm nay là buổi học cuối cùng, tan học Vinh chạy đi lấy chiếc xe đạp cà tàng của mình để trở về xóm trọ như thường lệ. Vinh không thấy Thảo ra chỗ để xe. Vừa ra tới cổng Vinh thấy Thảo đang giằng co với một người con trai. Thảo đang nước mắt ngấn nước mắt dài, anh mắt của Thảo hướng về phía Vinh như cầu cứu. Người đang giằng co với Thảo ăn mặc rất lịch sự, lịch thiệp nhưng nó lại không tương xứng với lời nói anh ta phát ra.

- Đi theo tao, mày yêu chán rồi định bỏ tao theo thằng khác à.
- Tôi không đi. - Thảo dùng hết sức lực yếu đuối gỡ tay người đàn ông ra, cô ngã lăn ra lòng đường.

Vinh chẳng thể nào chứng kiến thêm được cảnh tượng ấy nữa.

- Người ta không muốn đi thì thôi sao anh cứ bắt ép người ta làm gì. – Giọng Vinh cất lên.

- Thằng ranh, không phải việc của mày.

Thảo chạy lại chỗ Vinh, ôm lấy cánh tay của Vinh.

- Anh đừng có theo tôi nữa, đây là người yêu của tôi.

Người đàn ông cười tỏ vẻ chế nhạo, nửa tin, nửa ngờ.

- Tưởng thằng nào, thằng sinh viên nghèo kiệt xác này sao. Cứ đợi đấy, cô sẽ phải hối hận. - Hắn nói với giọng đầy hậm hực, hắn định xông vào tính tội luôn cả Vinh nhưng đang có nhiều người vây quanh nên hắn bỏ đi.

Vinh có đôi chút ngỡ ngàng khi được làm người yêu thế. Thảo buông cánh tay Vinh ra, nói lời cảm ơn trong tiếng nấc và đôi mắt đỏ hoe. Thảo bảo Vinh chờ đi nơi nào đó chứ giờ về nhà sợ mẹ biết chuyện. Vinh làm đúng yêu cầu của Thảo, không hỏi han gì vì Vinh biết đây không phải là lúc để hỏi, nếu muốn tâm sự thì Thảo sẽ kể với Vinh. Hai đứa ra đến bờ hồ, Vinh dừng lại cạnh bên một ghế đá. Thảo không nói gì, ôm lấy Vinh rồi khóc nức nở. Vinh đứng yên cho Thảo mượn bờ vai mình, Vinh định đưa tay ôm Thảo nhưng cứ đắn đo xong lại bỏ xuống. Vinh chẳng muốn lợi dụng sự yếu đuối của một người con gái hay sự sụp đổ của cô ấy sau một cuộc tình để làm những điều như vậy, nếu được ôm Vinh sẽ ôm trong một hoàn cảnh khác. Chiếc xe cà tàng của Vinh hôm nay khoẻ lạ thường, nó chở được tới tận hai con người, chở luôn tâm trạng của hai con người ấy. Thảo đã bình tĩnh hơn, hai tay hơi bám hờ vào sau lưng Vinh. Còn Vinh thấy một cảm giác muốn che chở, muốn quan tâm, chăm sóc cho người con gái đang ngồi sau Vinh, bờ vai của Vinh sẽ dành cho người ấy mà thôi. Hình như Vinh đang yêu, Vinh sẽ thổ lộ tình yêu của mình nhưng không phải lúc này, chắc chắn Vinh sẽ còn phải vượt qua nhiều khó khăn nữa, Vinh sẽ phải cố gắng hơn nếu muốn tình yêu của mình kết trái. Bầu trời Hà Nội đêm nay vẫn đẹp, những vì sao đang toả sáng lung linh nhưng con đường đang thiếu mất màn đánh võng điêu luyện của Vinh.

Trịnh Vương HQ